

Grația lui Dumnezeu m-a scos afară

Marturia fostului preot romano-catolic

Cuthbert Jingirai

Exerciții yoga chinuitoare, meditații nesfârșite la lumina lumînării, muncă dură timp de ore, post absurd și o accentuare nesănătoasă a vieții comunitare pe costul răspunderii personale m-au făcut să înțeleg că ajunseseam într-unul dintre cele mai stricte ordine preoțești. Când intrasem în ordin, nu știam nici măcar deosebirea pe care o face Biserica Romano-catolică între preoții mireni și cei ai ordinului.

Intrare în Biserică pentru loc de muncă și locuință

Când m-am născut la sfârșitul anului 1965, familia mea încă nu era catolică. Eu sunt al treilea băiat într-o familie cu 4 băieți și 2 fete. Mi s-a dat numele de Chiomberegwa, ceea ce înseamnă „cel onorat“. Curînd după nașterea mea, familia mea s-a mutat la o fermă a Misiunii Gokomere din Zimbabwe, Africa. Când am ajuns acolo, am fost botezat cu numele Cuthbert și familia mea s-a convertit la credința catolică. Aceasta era una dintre condițiile cerute pentru a locui pe terenul misiunii și pentru a fi în serviciul Bisericii.

Și mersul la biserică era obligatoriu. Părinții noștri ne trimiteau la biserică cu fiecare prilej. Viața de familie s-a contopit oarecum cu cea de biserică. Uneori se întâmpla să se sară peste ore de școală dacă chiar atunci era un serviciu religios. Când am fost în clasa întâia n-am putut face nici o deosebire între comuniunea din familie, din biserică și din școală, întrucît sora Paula și alți reprezentanți ai Bisericii erau prezenți pretutindeni. Directoarea școlii primare era o călugăriță, iar directorul gimnaziului un preot. Cei mai mulți dascăli erau călugări și călugărițe.

Nu era loc pentru mine la seminarul de preoți

Când am crescut, am vrut să mă fac preot și să lucrez într-o parohie. Totuși, ce dezamăgire cînd am văzut că în seminarul regional de preoți nu era loc pentru mine! Și așa am ajuns în cele din urmă într-un ordin călugăresc. De abia după patru ani, cînd eram novice de doi ani în Misiunea Gandachibvuva, am înțeles deosebirea dintre cele două. În pregătirea pentru a deveni preot de parohie se pune mai mult accent pe instruirea academică și pe pregătirea pentru lucrarea în parohie. Dimpotrivă, preoții ordinului trăiesc în comunități și au un program zilnic cu meditații extinse și cu exerciții spirituale. Ordinul franciscan, în care intrasem, era unul dintre cele mai stricte. Regulamentul său aspru era valabil pentru fiecare membru.

Pregătire conștiincioasă

Novicii trăiesc într-o casă departe de întâmplările cotidiene. Acolo sunt școlarizați doi ani sub ochii vigilenți ai unui maestru de novici. De abia după aceea depun primul legămînt solemn de călugărire, adică jură solemn ținerea legămîntului sărăciei, castității și supunerii pentru un interval de timp stabilit. În următoarea fază de instruire este vorba să se ia niște decizii definitive cu ajutorul unor consilieri. În acest sens sunt

importante recomandările tuturor dascălilor de pînă atunci care au marcat gîndirea candidatului la preoție. În acest timp de probă am meditat în fiecare zi cu toată umilința la vocația mea și mi-am verificat-o. Cele trei legăminte pe care le făcusem înaintea superiorilor mei și înaintea Bisericii erau o parte din „mantrele“ mele pe care le repetam de mai multe ori în fiecare dimineață după sculare în timpul de meditație. Ele au ajuns cea mai prețioasă comoară a mea, erau parte a ritualurilor importante care mă deosebeau de laici, iar eu credeam că ele mă aduc mai aproape de Dumnezeu.

Înțelegere aprofundată

Cînd am putut să încep studiul teologiei, eram mai religios și mai zelos cu privire la Biserică decît la intrarea mea în ordin. Doi ani fusesem expus influenței unor prelegeri lungi și convingătoare de mariologie și drept canonic. Și viața religioasă și rugăciunea au contribuit la devotarea mea și mai mare față de credința catolică. Multe lucruri auzite în timpul copilăriei la catehism despre învățătura catolică nu le înțelesesem pe atunci. Acum însă, în timpul anilor de instruire religioasă, înțelegerea mea a crescut. Mi-am cultivat un devotament mai mare față de Maria și îmi făceam mătâniile de mai multe ori decît era de așteptat de la mine. Eram sincer religios, și totuși departe de Dumnezeu.

Cele mai multe învățături ale Bisericii au devenit o parte componentă a felului meu de viață. Eram convins că-mi găsiseam patria în Biserica Romano-catolică. Noviciatul m-a ajutat să cultiv o legătură personală cu Biserica. Iar o mică digresiune în apologetică în perioada dinainte de legăminte m-a ajutat să-mi exprim mai clar și să-mi întemeiez credința pe argumente.

Partea cea mai interesantă din pregătirea mea au fost anii în care am studiat teologia. Pentru ca un preot să aibă parte deplină la viața bisericească, are nevoie de șase dintre cele șapte sacramente: botez, confirmare, euharistie, spovedanie, hirotonisire și maslu. Deși nu în felul acesta se dă învățătura, hirotonisirea este totuși văzută a fi sacramentul cel mai înalt și mai plin de har. Eram mîndru în inimă că puteam adăuga și acest sacrament la celelalte sacramente și legăminte pe care le aveam. Mă încredeam în faptul că, avînd acest sacrament, care mă punea alături de Cristos, puteam acționa în locul lui Dumnezeu. Eram un om sfînt. În orice caz, așa credeam eu. Așa ca odinioară Paul, tot așa credeam și eu, pe baza pregătirii și poziției mele, că sunt deplin calificat. Și ca și Paul de odinioară, aveam să fac experiența unei lumini orbitoare care să-mi arate cine eram și ce se petrecea de fapt în jurul meu.

Mai greu decît mă așteptasem

Nu la mult timp după ce mi-am făcut legămîntul final am început să văd cîteva dintre cele mai neplăcute laturi ale Bisericii și ale mele personale. Încet, dar tot mai mult am observat cît de greu era să-mi țin legămintele, mai ales cel de castitate. Auzeam de preoți mai în vîrstă care cumpărau case pe numele unor rude, ba chiar pe numele copiilor lor. „Este posibil așa ceva, bărbați caști să aibă copii?“

Sprijinul pe care mi-l dăduseră legămintele a fost slăbit prin aceste descoperiri. Oricît de zelos și de devotat trăisem eu dintotdeauna pentru Biserică și cît de adînc înrădăcinat fusesem eu în concluziile celui de-al doilea Conciliu de la Vatican, acum mi se părea că se prăbușește lumea cu mine. Cum era posibil ca în Biserica lui

Dumnezeu să existe atâtea absurdități? Cum putea sfântul sinod episcopal să treacă cu vederea asemenea acțiuni extrem de ipocrite? Cum de tăcea Roma?

Ca și alți frați din ordin, care se confruntau și mai puternic cu asemenea anomalii, mi-am făcut ca strategie de supraviețuire aceea de a-mi vedea de propriile mele însărcinări. Așa învățasem noi în noviciat. Apoi, în timpul unei vizite de lucru într-una dintre stațiunile noastre, am ajuns în contact cu o fată. Am încercat să mă împotrivesc prin faptul că îmi spuneam de mai multe ori mătăniile și am relatat superiorului meu, dar degeaba. La începutul lui 1977, iubita mea mi-a făcut o surpriză care mi-a distrus cariera preoțească. N-a lipsit mult să-mi iau viața.

„Calea mai sigură“

Conducătorul meu pe linie spirituală m-a sfătuit să aleg „calea mai sigură“ și să neg paternitatea. Dar această hotărâre m-a făcut să revoc cele spuse atunci când s-a născut copilul – fiul meu! Mă simțeam împărțit în două, îmi pierdusem bucuria pentru cariera mea preoțească. Viața mea religioasă era doar ipocrizie. Nu mai aveam nimic cu care să mă laud. Sfințenia mea dispăruse; îmi pierdusem castitatea! Eram sigur că Domnul nu mă va primi în această stare și nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine. M-am spovedit superiorului meu, și el m-a absolvit de păcat, dar eu eram vinovat înaintea lui Dumnezeu. Consilierul meu spiritual mi-a spus că trebuie să continui cu dubla mea viață religioasă. Totuși, eu nu puteam face lucrul acesta. Nu aveam decât o dorință: să fiu eliberat de această povară a vinovăției și rușinii.

Luam parte cu tot mai multă ardoare la meditațiile de dimineață, la liturghii, la onorarea în fiecare vineri a monstranței. (Monstranța este un vas aurit în formă de soare care conține hostia sfințită.) Ce puteam face altceva? Învățasem că este responsabilitatea mea să mă purific singur. Și astfel mi-am încordat tot mai mult toate puterile.

Calea biblică

Prea puțin știam că David, „*un om după inima lui Dumnezeu*“, care comisese odată un păcat asemănător cu al meu, a procedat cu totul altfelcu vina lui decât învățasem eu. El n-a căutat întrevederea cu un confesor căruia să-i mărturisească păcatele. El n-a încercat nici să-L îmbuneze pe Dumnezeu cu fapte bune sau cu mortificarea corpului. În loc de aceasta, s-a dus direct la Tatăl său ceresc, și-a mărturisit păcatul și s-a rugat: „*Doamne, ai milă de mine după bunătatea Ta; șterge-mi fărădelegile după marea Ta îndurare!*“ (Psalmul 51:3). Nu știam că un om care crede în Iesus Cristos ca Salvator al său poate vorbi direct cu Tatăl fără intermediere omenească. „*Tot așa îl consideră fericit David pe omul căruia Dumnezeu îi trece la socoteală dreptitudinea fără fapte: Fericii sunt cei ale căror fărădelegi au fost iertate și ale căror păcate au fost acoperite*“ (Romani 4:6-7). Acest adevăr biblic îmi rămăsese necunoscut în ordinul franciscan!

După ce conștiința mea nu mi-a dat pace un an întreg și nu mai puteam scuza cu nimic dubla mea viață ipocrită, m-am hotărât să caut sfat în afara Bisericii Romano-catolice. Am dat de un ziar care avea să-mi ducă gândirea într-o direcție nouă. Pe atunci încă nu cunoșteam evanghelia; nu știam nimic despre grația salvatoare a lui Dumnezeu. Credeam că Vestea Bună consta în faptul că îmi puteam redobânda starea anterioară de

castitate. Articolul pe care l-am citit în ziarul acela purta titlul „O scrisoare deschisă către Biserică în timpul ecumenismului“ și dezvăluia într-un mod foarte atent ereziile dogmelor catolice și înșelătoria ecumenismului. Deși n-am înțeles tot ce scria în articol, m-am simțit îmboldit să scriu autorului și să-i împărtășesc problemele care mă împovărau. Omul mi-a explicat cu multă bunăvoință de ce a luat Iesus păcatele asupra Sa și le-a purtat pe cruce – anume ca în felul acesta oamenii să poată fi împăcați cu Dumnezeu – și ca lucrarea Domnului Iesus să se încheie. Eu eram tot marcat de concepția că trebuie să câștig mulțumirea lui Dumnezeu. După alte câteva studii biblice făcute cu noua mea cunoștință, am luat decizia de a mă căsători cu mama fiului meu și de a trăi cu ea.

O cunoaștere dură, dar eliberatoare

Mi-e greu să exprim în cuvinte ce s-a petrecut în mine când, pe baza propriei mele Biblii, am înțeles în sfârșit adevărul despre moartea pe cruce a lui Cristos. Dacă bucuria care era acum în inima mea n-ar fi întrecut orice alt sentiment, cunoașterea faptului că îmi angajasem zece ani de viață în slujba unei chestiuni absurde aproape că m-ar fi strivit. În timpul altor studii biblice cu omul pe care îl adusese Dumnezeu în viața mea prin articolul acela din ziar, mi se părea că-mi cad de pe ochi niște solzi, respectiv că mă trezisem la realitate dintr-un somn adânc.

În 1999 vorbeam la telefon aproape în fiecare zi de luni cu bărbatul acesta și îi puneam întrebări sau mă rugam pur și simplu cu el. Pasajele biblice pe care mi le dădea de fiecare dată le prelucram după aceea în studiul meu biblic personal. Am avut nevoie de aproape un an pînă ce am înțeles semnificația unor versete ca acesta: „*Căci toți cei ce sunt din faptele Legii sunt sub blestem*“ și: „*Cel drept va trăi din credință*“ (Galateni 3:10a,11b). La început nu puteam să-mi închipui că Dumnezeu mă iubea și-mi dăruia grația Sa încă pe cînd mă găseam în starea mea păcătoasă. Acest adevăr se află totuși în Romani 5:8: „*Dar Dumnezeu Își arată iubirea față de noi prin faptul că, pe cînd eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi*“.

Niciodată n-aș fi crezut posibil ca Dumnezeu, pe cînd eram încă în starea de păcat, să mă iubească și să mă socotească drept [adică, conform standardului divin] numai și numai pe baza credinței mele în lucrarea încheiată de ispășire a Domnului Iesus Cristos. Cît timp n-am știut că Dumnezeu nu îndreptățește un om pe baza faptelor lui, ci pe baza credinței în Cristos, lucrul acesta a fost de neînțeles pentru mine. „*Dar cine nu face fapte, ci crede în Cel care îi îndreptățește pe nelegiuit, această credință i se socotește ca dreptitudine*“. „*Căci se crede cu inima în vederea îndreptățirii*“ (Romani 4:5 și 10:10).

Totul s-a îndeplinit deja

Iesus Cristos a împlinit Legea în mod complet și mi-a plătit deplin vina pentru păcate. Dar faptul că El a plătit pentru păcatele mele mi-a fost trecut în cont de abia în clipa cînd am crezut că salvarea mea este doar meritul Său, pentru că El a murit, a fost înmormîntat și a înviat, îndeplinind astfel totul. Lucrul acesta nu e valabil numai pentru mine, ci pentru orice om, căci dreptitudinea care contează la Dumnezeu îi este pusă la socoteală oricui crede în lucrarea terminată a Fiului Său pe cruce (cf. Romani 3:22). „*Căci Cristos este sfîrșitul Legii spre dreptitudinea oricui crede*“ (Romani 10:4).

Dreptitudinea pe care o au credincioșii în Domnul Iesus Cristos este fără pată sau cusur, e perfectă și absolut minunată; e o dreptitudine care nu numai că șterge toate păcatele, ci a și împlinit orice cerință a Legii. În timpul educației mele în Biserica Romano-catolică învățasem că salvarea are loc prin aceea că dreptitudinea lui Cristos curge spre om prin sacrameinte. Acum știu că lucrul acesta nu este adevărat. Căci Cuvîntul lui Dumnezeu afirmă că dreptitudinea îi este trecută direct la socoteală celui care crede în Iesus Cristos. Din materie nu poate lua naștere nimic spiritual, indiferent cît de misterios ar avea loc ceremonia. Dumnezeu ne spune: „*Spiritul este cel care face viu, carnea nu folosește la nimic. Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt spirit și sunt viață*“ (Ioan 6:63).

Învățătura catolică despre sacrameinte are consecințe atît de mari, încît se rostește un blestem etern peste oricine nu acceptă această dogmă: „Cine spune că prin sacrameintele noului legămînt nu se transmite grația în virtutea ritualului făcut, ci că pentru dobîndirea grației este suficientă doar credința în promisiunea divină, să fie blestemat [adică excomunicat din biserică și astfel fără speranță pentru cîștigarea cerului.]“ (Conciliul din Trent, a 7-a ședință, 1547).

Cu Cristos prin viață

Ce deosebită de viața mea din mănăstire e viața pe care o duc acum ca și credincios! Eu știu că Iesus Cristos mă iubește și că este totdeauna cu mine. De asemenea, cînd ajung în dificultăți, știu totuși prin credință că El este acolo cu mine în ele. În viața de călugăr se iau la timp măsurile necesare pentru orice nevoie. Puteam lua masa de patru ori pe zi, dacă ne era frig ni se aduceau păături călduroase cu care să ne învelim, și astfel puteam trăi luni de zile, ba chiar ani fără să știm ce costau cele mai obișnuite lucruri din viață. Ori de cîte ori apăreau probleme, călugării se adresau diocezei și așteptau de acolo rezolvarea. Acum, toate acestea s-au schimbat total pentru mine. Îi încredințez lui Dumnezeu fiecare necesitate pe care o am. Și, prin grația Sa, am învățat să-I mulțumesc pentru toate, chiar și pentru situațiile cele mai grele. Este dorința mea să-L cunosc pe Dumnezeu atît în suferință, cît și în bucurie. Amîndouă mă întîmpină pe calea grea într-o viață nouă. Nu înțeleg în toate amănuntele de ce mi-a devenit Cristos așa de măreț și de drag, dar știu că El mi Se va revela și în continuare. Ceea ce am deja – viața în grația Sa și în comuniune cu familia mea – îmi ajunge pentru a merge mai departe și a-L servi. Faptul că m-a iubit nu are nici un motiv în mine, căci eram, ca orice om care nu este în relație cu Cristos, un păcătos. Faptul că m-a salvat nu este meritul meu, căci eu, exact ca oricare alt om, meritam iadul. Și totuși, Dumnezeu Tatăl m-a îndreptățit chiar în clipa în care mi-am pus încrederea în Fiul Său. Și de această îndreptățire am parte chiar dacă păcătuiesc din nou. Ce mesaj măreț! Încă nu îmi vine să cred că El a murit pentru mine pe cînd eram eu încă păcătos.

Iubirea lui Cristos mă constrînge

După un an bun de studiu, de rugăciune și de pregătire m-am simțit condus de Dumnezeu spre multele milioane de oameni care sunt ținuți captivi de mesajul falsificat de salvare al Bisericii Romano-catolice. Adunarea creștină pe care o găsisem nu era o încurajare prea mare pentru mine. În timp ce mi-am dat seama cu claritate de prăpastia de netrecut dintre Biserica Romano-catolică și cea biblică, am fost nevoit să

constat cu groază că cei mai mulți dintre frații și surorile mele din cercurile reformate și evanghelice nu văd nici o deosebire sau aproape nici o deosebire între învățătura lor și cea a Bisericii Romano-catolice!

Am fost foarte îngrijorat când a trebuit să constat lucrul acesta. Pe de o parte există foarte mulți care au părăsit ca și mine Biserica Romano-catolică și prin aceasta și familiile, prestigiul și siguranța lor socială, pentru că vor să fie fideli adevărului care este contestat în Biserica Romano-catolică. În același timp există pe de altă parte credincioși care îi îmbrățișează pe catolici ca pe niște „frați în credință”. Lor le merge cum mi-a mers și mie mai înainte: ei nu înțeleg că romano-catolicii, care nu aud adevărata evanghelie și care nu cred în ea, sunt pierduți pentru totdeauna. Cu atât mai zguduitor este documentul „evanghelici și catolici împreună” care a fost semnat de către evanghelici de seamă.* Cum au insultat ei prin acest document valoarea sîngelui lui Cristos și pe Reformatorii din secolul 15, pe a căror luptă devotată și cu spirit de sacrificiu pentru adevăr se bazează credința evanghelică! Cum putem urma calea adevărului dacă ne ascundem sub masca unității ca niște adulteri și acționăm după modul utilitar de gîndire a acestei lumi? Dacă facem aceasta, negăm adevărata evanghelie și pe Domnul care ne-a salvat.

„Dar au fost și falși profeți în popor, cum și între voi vor fi falși învățători care vor introduce pe furiș secte vătămătoare prin aceea că neagă chiar pe Domnul care i-a cumpărat și vor aduce asupra lor o pierzare promptă” (2.Petru 2:1).

Întîlnire cu trecutul

Petrecusem cea mai mare parte a vieții mele de pînă atunci fără să știu că numai și numai Dumnezeu mă poate salva. În toți anii în care studiasem sub conducerea Bisericii Romano-catolice nu am ajuns la cunoștința acestui adevăr. Învățătorii și superiorii mei catolici nu-mi făcuseră cunoscut nici adevărata evanghelie, nici nu mă conduseseră la Cristos. Dimpotrivă, m-au lăsat în credința greșită că ei ar fi intermediarii salvării și grației salvatoare.

Ca dovadă a acestei mărturii, am fost rugat să prezint o atestare a faptului că fusesem cu adevărat preot. Cînd mi-am început noua viață, desigur că nu m-am gîndit că voi mai avea nevoie vreodată de un asemenea document și nu mă gîndisem niciodată că va fi așa de greu să-mi primesc înapoi propriile hîrtii. Am sunat la Frater Gava, decanul catedralei în care locuisem ca și călugăr, gîndindu-mă că acolo se găseau cu siguranță hîrțile mele. Frater Gava mi-a spus să vin și să-mi iau materialul. Cînd am ajuns totuși acolo, călugării cu care trăisem laolaltă m-au tratat ca pe un străin. Oricum, mi-au dat ceva de mîncare. Dar Frater Gava nu era nicăieri de găsit. A sunat după trei ore și a întrebat dacă mai eram acolo. Cu toate acestea, nu l-am putut vedea, respectiv vorbi cu el nici în ziua aceea, nici în următoarea. Fiecare convorbire era supravegheată, și dacă încercam să cer cuiva o informație, mă ocoleau chiar și cei cu care trăisem nu de mult ca într-o familie.

* Cititorul poate găsi amănunte despre acest document (redactat și semnat în 1994, semnat din nou în 1998) în cărțile publicate de Editura Agape: *Vin profeții* de Wolfgang Böhne, *Criza spiritualității* de John MacArthur, *Femeia și Bestia* de Dave Hunt – n.tr.

Singurul rezultat al călătoriei scumpe pe care trebuise s-o fac a fost disprețul și insulta. Am constatat că singura dovadă a fostei mele activități de preot pe care am putut s-o dau a fost corespondența cu episcopul pe care o găsisem acasă printre cărțile mele.

O nouă identitate și o nouă misiune pentru viață

În privința noii mele poziții în Iesus Cristos, El Însuși este Cel care dă mea viață. Spiritul viu al lui Dumnezeu cu care am fost sigilat când am devenit credincios este martor în acest sens. „*Spiritul Însuși depune mărturie împreună cu spiritul nostru că suntem copiii lui Dumnezeu*“ (Romani 8:16).

Duminica mă întâlnesc cu alți credincioși ca să ne închinăm Domnului. Ne încurajăm confirmarea. El nu are nevoie de documente întocmite de oameni pentru a-mi adeveri noua reciproc să-i evanghelizăm tot mai mult pe romano-catolici. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă învățătură în acest sens și cu ajutorul Său ne pregătim să împărtășim Vestea Bună a salvării în Iesus Cristos mai ales cu cei care sunt încă prizonieri ai înșelăciunii din Biserica Romano-catolică. Luăm seama la multele îndemnuri pe care ni le dă Biblia cu privire la învățăturile greșite și ne îmbărbătam unii pe alții să luptăm cu seriozitate „*pentru credința care a fost transmisă sfinților o dată pentru totdeauna*“ (Iuda 3b) „*ca să nu trebuiască să ne rușinăm la revenirea Sa*“ (1.Ioan 2:28b). Și, în orice situație, putem cu bucurie și încredere „*să privim la Iesus, inițiatorul și Desăvârșitorul credinței*“ (Evrei 12:2).

Fratelui Cuthbert și soției sale Lydia li s-a dăruit un al doilea copil în 23 aprilie 2004, o fetiță. În același an, familia a dat urmare apelului făcut de o adunare evanghelică, ce îl rugase pe Cuthbert să le servească în calitate de păstor, și s-a mutat la Harare, Zimbabwe. Pe lângă aceasta, Cuthbert are grijă de adunarea din localitatea natală Chitungwiya. Fără să se lase împiedicat de sărăcia materială care îi afectează și familia, conduce lucrarea misionară „Christ for Catholics“ (Cristos pentru catolici) și pregătește alți creștini pentru evanghelizare printre iubiții săi concetățeni catolici. Iată care este adresa lui de e-mail: christforcatholics@yahoo.com

(Traducător: Olimpiu S. Cosma)

Aceasta marturie este preluata din cartea

De parte de Roma, aproape de Dumnezeu - Volum II.

Richard Bennett / Martin Buckingham, editori

Marturiile a 25 de preoti romano-catolici convertiti

Vol. II.

Format A5

188 pag.

Ea se poate obtine direct de la editura:

AGAPE
str. Podului nr. 8
Fagaras/BV, 505200
ROMÂNIA

www.edituraagape.ro

sau in librariile crestine din toata tara.

Iar in Elveția de la:

CLKV
Hochstrasse 180
CH-8330 Pfäffikon ZH
ELVEȚIA
kontakt@clkv.ch
www.clkv.ch

